

PETŐCZ ANDRÁS

A sápadtarcú meg a feketehajú

furcsa most visszagondolni régi nyarakra,
amikor *együtt*, amikor annyira fontos volt,
furcsa most azt mondani, hogy valóban vége,
és hogy ezentúl most már soha

furcsa most azt mondani, hogy a születésem óta,
hogy egyszerre nőttünk bele ugyanabba a világba,
egyszerre voltunk kisgyerekek, ugyanabban
az utcában, ugyanabban a lépcsőházban

furcsa most visszaemlékezni a gyerekkorra és
a kamaszkorra is, amikor ő volt a *feketehajú*,
én meg a *sápadtarcú*, és ültünk a csillagos ég
alatt, a réten, a nyári estékben, órákon át

furcsa felidézni a pillanatot, amikor ketten
kézenfogva remegtünk valami kertmoziban,
banális dolog, izgalom mégis, és boldogság,
a fekete hajú lány, Cora, ott volt velem

furcsa most azt mondani, hogy ott, a balatoni
réten, ami *csak* a miénk volt, valódi csapatot
építettünk, és delavárok voltunk, meg apacsok,
és gyűlöltük a gonosz irokézeket

furcsa, furcsa, hogy már nem lehet velünk,
arra gondolni, hogy irokéz ölte meg, igen,
láttuk a gyilkosságot, nem tettünk semmit,
még csak nem is tiltakoztunk

furcsa azt kimondani, talán nem is szabad,
hogy temetetlen, sírja sincsen, hamvait csak
szétszórták valami fák között, még látogatni
sem lehet, mennyire különös

igen, a fekete hajú lány, az indián Cora halott,
a sápadtarcú meg csak gépeli bele a szomorúságot
valami írógépfélébe, mintha ezzel bármi is meg-
oldódna, mintha a bánatot ki lehetne írni

igen, a fekete hajú lány, az indián Cora halott,
és a sápadtarcú Unkasz nem tud bosszút állni,
szikláról sziklára átugrani nem tud, tomahawkja
régóta rozsdásodik, nincsen már ereje

igen, a fekete hajú lány, az indián Cora halott,
és a delavárok csapata nem gyászolja meg őt,
nem énekelnek a kivénhedt-kamaszlány-asszonyok
monoton gyászdalokat a sírjánál, ami nincs

PETŐCZ ANDRÁS (1959) Budapest

igen, a fekete hajú lány, az indián Cora halott,
legfeljebb a nagy Manitu, az Örökkévaló tudja,
merre járhat éppen, hogyan cipeli magával
nem-létező-temetetlen testét

legfeljebb a nagy Manitu, az Örökkévaló tudja,
mennyire fáj a fekete hajú indián Cora hiánya
a sápadtarcú Unkasznak, akivel együtt született,
és egyszerre nőtt bele a világba

legfeljebb a nagy Manitu, az Örökkévaló tudja,
hogyan is gyászolnak fájdalmukat magukba fojtva
az egykori-kamaszkori-réti delavár indiánok,
hogyan is gyászolják a feketehajút

legfeljebb a nagy Manitu, az Örökkévaló tudja,
hogy a delavár harcosok közé nem léphet be soha
az irokéz, aki elrabolta Corát, a fekete hajút, és
hogy a delavárok nem felejtenek

